
Stránky atramentu
Tri splnené prianía
RONNIE RUNE
MOTÝĽ

Tri splnené prianía

RONNIE RUNE

Tri splnené prianía

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

TRI SPLNENÉ PRIANIA

Napísala: Ronnie Rune
Ilustrácia obálky: Petra Slamková, Fancy Illustrator
Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2026
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko
Telefón: 02/381 045 81
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Žiadna časť tejto knihy nemá slúžiť na účely trénovania systémov umelej inteligencie.
Ďakujeme, že ste si kúpili legálne vydanie tejto knihy a rešpektujete autorské práva.

ISBN: 978-80-8164-473-3

Pre všetkých, ktorí prestali veriť na zázraky
a už dávno nepíšu zoznamy prianí.
Možno tieto Vianoce nastal čas skúsiť to znovu.

1. Adventné okienko

ÚLOHA: kúpte si adventný kalendár
FILM: Dash a Lily
PIESEŇ: Christmas (Baby, please come home) – Mariah Carey
AKTIVITA: otvorte si prvé okienko adventného kalendára

„Určite sa po Novom roku nezabudnite zastaviť a povedať mi, či sa vám knižka páčila!“ zvolala som na pána Arnolda, než vyšiel z dverí mojej knižnice a zároveň kaviarne.

„Vykonám, slečna Hartmannová. Ak sa už náhodou neuvidíme, šťastné a veselé!“

Usmiala som sa a ešte raz mu zamávala, skôr ako sa jeho silueta stratila v zasneženom podvečere. Až potom som obrátila pozornosť k ďalšiemu knihomoľovi, ktorý sa s nerozhodným výrazom prehrabával medzi novinkami. Úsmev som si udržala nalepený až do záverečnej, kým som nezamkla za posledným zákazníkom a konečne si nevydýchla.

Otvorená kapitola na rohu Zámockej ulice, ktorú som minulý rok otvorila, bola v našom meste známa nielen požičiavaním kníh, ale aj duchom Vianoc.

Ľudia sem nechodili iba po príbehy. Chodili po vôňu škorice a vanilky, po horúce nápoje servírované v ručne robených porcelánových šálkach či po atmosféru, ktorá pripomínala scénu z romantického filmu. A ja som ich v tom s radosťou podporovala.

Niekedy som sa sama seba pýtala, odkiaľ pramení nekonečné množstvo nápadov na nové príchute kávy či sezónne recepty, ktoré som neustále vymýšľala. Možno som jednoducho verila tomu, že človek dokáže vytvoriť domov aj z obyčajného priestoru, ak doň naleje trochu lásky.

Podišla som k platni a pustila naplno *Have Yourself a Merry Little Christmas* od Franka Sinatru.

Možno by sa ma mohol niekto opýtať, prečo som si v dvadsiatom prvom storočí púšťala platňu, ale daroval mi ju môj starý otec. Nostalgia bola jednou z vecí, ktorým som sa dobrovoľne poddávala.

Z detstva mi veľa nezostalo, takže som si každú spomienku uchovávala o to horlivejšie. Občas som však mala pocit, že sa z môjho života stal rad pohľadníc a krátkych telefonátov medzi jednotlivými ročnými obdobiami.

Nemohla som sa však sťažovať. Môj život bol takmer dokonalý. Každý deň ma obklopovali príbehy, vôňa papiera a ľudia, ktorí verili, že odpovede sa dajú nájsť medzi riadkami, no Vianoce mali zvláštny talent vyťahovať na povrch všetko, čo sa počas roka snažíme ignorovať. Teda… presviedčať knihomoľov, aby si odniesli domov ďalší príbeh alebo si sadli k oknu s knihou a horúcim nápojom, bol odjakživa môj sen a počas roka sa mi darilo vnímať to rovnako.

V decembri sa však realita stávala akousi trpkejšou. Zakaždým, keď vidím všetkých zamilovaných, ako sa držiac za ruky korčuľujú, prechádzajú po vianočných trhoch alebo sa,

nedajbože, bozkávajú pod imelom, do hrude mi vystreľuje pichľavá závisť, pretože by som chcela zažiť niečo podobné.

Mojim predstavám nepomáhal ani fakt, že môj romantický život by sa dal nazvať jedným slovom: katastrofa. Môj ex sa so mnou rozišiel minulý rok na Silvestra, pretože som ho k nám odmietla pozvať na večeru, a zvyšok ostatných ľúbostných pokusov by sa vzťahom ani nedal nazvať. Pravdou však bolo, že viac než samotný rozchod ma bolel zrušený výlet do Amsterdamu, na ktorý som sa celé mesiace tešila.

Nechcela som si nahlas priznať prečo…

Pravdepodobne som si naivne myslela, že mi to pomôže zbaviť sa pocitu, že od istého dňa mi Vianoce na jazyku zanechávali horkosladkú príchuť.

Moja racionálna časť nado mnou práve prevracala oči, že sa tu opäť opúšťam iba preto, lebo ku mne dolieha melancholická melódia vianočnej piesne. Vianoce ma dokázali rozveseliť, ale aj nesmierne rozosmútiť. Nechcela som si však kaziť dnešný večer ponurými myšlienkami.

Platňa medzitým prepla na *Christmas (Baby, please come home)* od Mariah Carey a ja som sa prinútila nasadiť si svoj typický úsmev na tvár.

Predsa len je dnes prvý december a zostávalo mi ešte dvadsaťštyri dní na to, aby som sa poriadne naladila na vianočnú atmosféru.

Upratovala som, zatiaľ čo som si nahlas falošne spievala, a takmer som si nevšimla tri osoby, ktoré mi hlasno búchali na dvere.

V prvej stotine sekundy som sa strhla, no potom som sa rozosmiala, keď sa Rina takmer pošmykla na ľade pred vchodom. Skákala hore-dolu, aby upútala moju pozornosť.

Vzhľadom na obrovské okná, cez ktoré bol môj priestor nádherne presvetlený, ma zarazilo, že som si ich nevšimla.

Cupitala som k dverám a odomkla.

„Tancuješ tu ako pomätená, zatiaľ čo my vonku mrzneme," vyhlásila Liv, keď sa zababušená v obrovskom šále a čiapke pretlačila okolo mňa.

Leo ma so smiechom zdvihol zo zeme v medveďom objatí. „Jediné tvoje šťastie je, že si taká zlatá, Sienna Hartmannová. A že mi vždy urobíš moju obľúbenú kávu."

„Nechceš vyskúšať moju novinku *Rozprávka spod ihličia*?" spýtala som sa nadšene, no on iba zdvihol obočie.

„Tieto experimenty si nechaj pre ženskú časť osadenstva," odvetil, na čo som iba pobavene pokrútila hlavou. Trojlístok uzatvorila rovnako šialená duša ako ja.

„Ja tú tvoju rozprávku veľmi rada ochutnám," povedala Rina a potom zdvihla papierové poháriky. „Ty si na oplátku musíš dať vianočný punč. Leo vypil už tri," vysvetlila, zatiaľ čo mi do ruky vtlačila pohárik s pariacou sa tekutinou.

„Vidím, že dnes nestrácate čas. A to je len štvrtok. Mám sa báť, čo vymyslíte zajtra?" spýtala som sa, keď som opäť zamkla dvere a spoločne sme zamierili k zvyšným členom našej rodiny, ktorí sa okamžite usadili na gauč.

Nemali sme síce rovnakú krv, ale vyrástli sme spolu v jednej domácnosti a odvtedy sme boli nerozluční.

„Prečo ešte nemáš vytiahnuté plátno, Sinny?!" podpichol ma Leo, keď spolu s Liv rozprestreli vankúše a deky na zem.

„Mala som dnes veľa ľudí!" vyhŕkla som na svoju obranu a zamierila spustiť plátno, na ktorom si dnes zapneme prvý film, v tomto prípade seriál, z nášho adventného kalendára. Naša každoročná vianočná tradícia.

„Kto sa teší, ako sa Dash a Lily stretnú ešte skôr, než si začnú písať cez červený denník Pani Basel E?“ spýtala sa Rina, na čo sme sa všetci rozosmiali.

„Čo som komu urobil?“ zamrmlal Leo naoko podpichovačne, ale on bol z nás štyroch najviac sentimentálny. Jeho manželka Ella to však na ňom milovala rovnako ako my.

„Si v poriadku?“ opýtala sa ma potichu Rina, keď som si sadla vedľa nej po tom, čo som všetko nachystala.

Nasilu som sa usmiala. „Samozrejme. Prečo by som nebola?“

Pokrčila plecami a hrala so mnou. „Iba som sa spýtala.“ Potom z nej všetka vážnosť zmizla, keď prikázala: „Pustite to už!“

Odpila som si z vianočného punču a pohodlne sa zabalila do deky. Leo si ukradol čokoládové crinkles, ktoré rozvoniavali v celom priestore, Liv legendárne vianočné pavlovky s granátovým jablkom a Rina sa nezaprela s vanilkovými rožkami. Spokojne som sa oprela, pretože všetko to pečenie sa predsa len vyplácalo.

„Mám vás rád, sestričky,“ zamumlal popod nos Leo akurát v momente, keď sa Lily dozvedela, že Vianoce strávi iba s bratom. Jej sklamanie som vnímala aj cez obrazovku.

Všetci sme sa schúlili k sebe, ako sme mali vo zvyku, keď sme boli ešte deti, a nikto z nás už po zvyšok seriálu neprehovoril.

✴

Ráno ma zobudilo niečo vlhké a chlpaté.

„Buddy, ešte päť minút!“ zamrmlala som do vankúša, zatiaľ čo môj zlatý retriever s absolútnym odhodlaním pokračoval v olizovaní mojej tváre, akoby od toho závisel jeho život.

Nespokojne som zavrčala a rozlepila oči. Pohľad na digitálne hodiny ma prinútil okamžite si zahrešiť popod nos. Bolo len pár minút pred šiestou ráno.

„Opäť si niečo zožral, ty zloduch," frflala som si sama pre seba, keď som si obúvala čižmy a takmer poslepiačky obliekala bundu a čiapku.

Buddy skákal ako šialený a ja som sa napriek podráždeniu, že som nenaspala viac ako päť hodín, usmiala.

Keď sme vyšli na chodbu a zišli dolu úzkym schodiskom historického bytového domu, snažila som sa na neho vyčítavo zazrieť, no on si napriek tomu spokojne kýval chvostom.

Mesto ešte spalo. V tejto časti bývalo nadránom zvláštne ticho, akoby sa starobylé opustené ulice na pár hodín stali kulisou filmu. Lampy vrhali na dlažbové kocky mäkké zlatisté svetlo a mráz kreslil po výkladoch jemné strieborné ornamenty.

Práve preto som to tu milovala. Občas sa v rannom šere dalo nájsť niekoľko vzácnych minút, počas ktorých človek nemusel patriť nikomu inému, iba vlastným myšlienkam.

Zívajúc som s Buddym zamierila do parku a moju náladu ako vždy zlepšil vianočný stromček uprostred námestia. Okolité stromy boli ovešané vianočnými svetielkami a v tichu rána tu panoval hypnotický pokoj.

Myseľ som nechala snívať a dovolila si preniesť sa do rôznych scenárov, ktoré mi žili v hlave. Nakoniec som skončila pri svojom poslednom rozpísanom rukopise. Ten vianočný príbeh som mala v zásuvke už rok, no neodvážila som sa poslať ho do vydavateľstva. Sama netuším prečo.

Nahovárala som si, že na to pri vedení knižnice a sťahovaní sa jednoducho nebol čas, ale šlo len o výhovorky.

Nikto o tom rukopise nevedel. Nikomu som nepovedala o priečinkoch ukrytých v mojom počítači, o desiatkach dokumentov plných viet, ktoré som nikdy nedovolila nikomu čítať. Tie texty boli mojou najtajnejšou svätyňou – miestom, kam som schovávala všetko, čo sa odohrávalo v mojom vnútri.

Nehovorilo sa o tom, aké je v skutočnosti desivé odhaliť svetu vlastnú dušu. Dať ľuďom do rúk svoje slová a dovoliť im rozhodnúť, či majú nejakú hodnotu. Možno som jednoducho nemala dostatok odvahy, aby som čelila možnosti, že nie som dosť dobrá. Bola som zbabelec.

Z myšlienok ma vytrhlo vibrovanie telefónu vo vrecku kabáta. Keď som zbadala meno volajúceho, rozžiarila sa mi tvár.

„Theo! Netušila som, že si sa už vrátil z Iránu!"

Hlas svojho brata som nepočula celé dva mesiace. Neustále sme sa míňali medzi jeho misiami, presunmi a mojím chaotickým životom. Od chvíle, keď ako osemnásťročný vstúpil do armády, sa z našich stretnutí stala vzácnosť. Bola som rada, ak som ho videla raz do roka.

„Ahoj, sestrička, aj ja ťa rád počujem. Trochu som sa obával, či ťa nezobudím…"

„Nie, Buddy to urobil za teba," povedala som podráždene, zatiaľ čo môj pes sa veselo váľal v snehu.

„Dobrý chlapec," zasmial sa mi Theo do ucha. „Ako sa máš? Čo je nové? Ako ide knižnica?" zasypal ma niekoľkými otázkami a ja som sa usmievala ako malá, keď som ho oboznamovala s novinkami v mojom bežne nudnom živote.

„Škoda, že neprídeš na Vianoce," zamrmlala som na záver, pretože to už budú tretie Vianoce, ktoré strávime oddelene. Chýbali mi tie časy, keď naše sviatočné dni prekypovali životom vo veľkom rodinnom kruhu.

Leo s Ellou, Liv s Alexom, Rina… s kýmkoľvek, koho práve v tom období uháňala, Viola s tetou a ja s Theom. Po katastrofe so Samuelom spred dvoch rokov som sa definitívne vzdala snahy privádzať na rodinné oslavy mužov, ku ktorým som aj tak nič necítila.

Možno som jednoducho chcela priveľa. Možno som stále čakala na tú povestnú iskru, ktorú som v živote pocítila iba raz.

„Zem volá Siennu!" Pri Theovom hlase som sa strhla a tiež sa zaškerila, pretože jeho chrapľavý smiech bol chytľavý.

„Prepáč, stratila som sa v myšlienkach."

„Nič nové pod slnkom," podpichol ma, no potom zvážnel. „Mrzí ma to, Sinny. Vieš, že armáda si nepýta moje povolenie."

Nechcela som, aby sa cítil previnilo, tak som do hlasu vložila ľahkosť, ktorú som však celkom necítila. Nebola som predsa už malé dievčatko, ktorému v desiatich rokoch umreli rodičia.

„Ešteže si sa aspoň vypracoval na veliteľa a môžeš terorizovať nováčikov svojimi psychopatickými tréningmi. Už len to je samo osebe tvoj vianočný darček."

Chvíľu bolo na druhej strane linky ticho a potom som znovu počula jeho uvoľnený smiech.

„To robí tá múdrosť môjho veku."

Prevrátila som oči. „Si starší len o deväť rokov, Theo."

„Veď presne o tom hovorím," prehodil a ešte niekoľko minút sme sa rozprávali, kým si nepovzdychol. „Musím už ísť, Sinny. O dvadsať minút máme cvičenie. Tento týždeň ti ešte zavolám. Sľubujem."

S jemným úsmevom som prikývla, aj keď ma nemohol vidieť. „Dobre. A dávaj si pozor."

„Vykonám. Maj sa, sestrička," rozlúčil sa a ja som zložila. Pozrela som sa na Buddyho celého od snehu a vzdychla si. Naozaj mám ťažký život…

Rina: Mala som dnes dokonalý vianočný orgazmus! 🥲🥲🥲
Sienna: Prečo je toto prvá správa dňa?
Leo: A prečo si ty hore o šiestej ráno? Nejaký nový neznámy, o ktorom nevieme? 👀
Liv: Nezačal by sa deň bez toho, že by nám Rina nepovedala o svojich nočných radovánkach. Spravila si tomu nešťastníkovi aspoň kávu, alebo si ho vykopla, hneď ako ťa urobil?
Liv: A prisahám, že ak má Sienna práve doma chlapa, tak sú dnešné drinky na mňa!
Sienna: 🙄🙄🙄
Rina: TY SI S NIEKÝM SPALA A JA O TOM NEVIEM?
Sienna: Žiadny sex sa nekonal. Všetci sa upokojme.
Leo: 😘😘
Liv: Hovorila som…
Rina: 😭😭😭
Sienna: 🖕🖕🖕

So smiechom som sa vracala s Buddym naspäť domov, keď som prekvapene zastala. V okne vedľa môjho bytu sa svietilo. Zmätene som sa zamračila. Odkedy som sa pred desiatimi mesiacmi prisťahovala, ten byt zíval prázdnotou. Ani som si nevšimla, že mám nových susedov. Asi by som si mala vziať voľno.

Áno, Sienna. Vezmi si voľno v najsilnejších týždňoch roka pre tvoj biznis. Naozaj inteligentný nápad.

Pokrútila som hlavou nad svojím vnútorným ja a ťahala Buddyho dnu.

✴

O niekoľko hodín som už blokovala jednu knižku za druhou, a keď sa priestor pred obedom konečne trochu vyprázdnil, s povzdychom som vytiahla syrové cestoviny, ktoré som si včera odložila. Vyšla som na poschodie a spokojne sa rozhliadla po priestore, ktorý som milovala viac, než by bolo zdravé priznať nahlas.

Práve tieto obrovské okná ma kedysi definitívne presvedčili podpísať nájomnú zmluvu. Tiahli sa cez dve podlažia a vpúšťali dovnútra toľko svetla, až mal človek občas pocit, že sa nachádza skôr v zimnej záhrade než v knižnici. Strávila som celé mesiace tým, že som vyberala každý kus nábytku, každé kreslo, každú lampu a drobnosť, len aby sa tu ľudia cítili bezpečne. Útulne. Ako doma. Chcela som prepojiť pokoj klasických knižníc s uvoľnenou atmosférou kníhkupectva, aby si tu mohli vypiť kávu, porozprávať sa o najnovšej knihe alebo jednoducho iba rozjímať. Bol to môj sen – vytvoriť niečo, čo milujem, a nazvať to svojím.

A teraz, keď bol celý priestor zaplavený vianočnými dekoráciami, jemnými svetielkami a vetvičkami imela, pôsobilo to tu ako v rozprávke.

Neprešlo ani päť minút, keď sa opäť otvorili dvere a ja som potlačila podráždenie, že niekto v tomto meste nedokázal rešpektovať ceduľu s nápisom *Prestávka*. Zamierila som dolu schodmi s núteným úsmevom, no zarazila som sa uprostred kroku.

„Ahoj," povedal malý chlapec v zelenej čiapke so širokým úsmevom na perách.

„Ahoj…" pozdravila som zmätene a pozrela sa za neho, ale zdalo sa, že je sám. „Môžem ti nejako pomôcť? Kde máš

rodičov?“ spýtala som sa, keď sa na mňa len jednoducho škeril.

„Ocino mi išiel kúpiť horúcu čokoládu, ale ja som cez okno videl tú obrázkovú verziu Harryho Pottera, o ktorú som poprosil Ježiška na Vianoce, a neodolal som.“

Kým dorozprával, na tvári mi svietil široký úsmev. „Tak poď, ty nezbedník. Pozrieme sa na ňu, aby si si bol istý, že je to tá, ktorú chceš,“ povedala som so žmurknutím a natiahla ruku, aby sa ma chytil.

Chvíľu na ňu nedôverčivo hľadel, ale napokon som asi prešla jeho testom, keď vložil svoje malé prstíky do mojej dlane.

„Ako sa voláš?“ opýtala som sa, práve keď sa opäť rozleteli dvere.

„Grayson Adam Fisher! Kde som ti povedal, že ma máš čakať?“

Chlapec sa mi okamžite vytrhol zo zovretia a ja som sa so smiechom otočila k hlasu jeho naštvaného otca, keď som však uvidela, kto stál v mojej knižnici, celkom som zbledla.

„Prepáč, oci,“ zaškeril sa Grayson, keď k nemu dobehol a prakticky mu z rúk vytrhol pohár s čokoládou. „Chcel som si len pozrieť to špeciálne vydanie Harryho Pottera. V škole sa o tom všetci rozprávajú.“

Plnú pozornosť venoval Graysonovi, takže si nemohol všimnúť, že na neho zízam s otvorenými ústami.

Dal Graysonovi dole čiapku a postrapatil mu blonďavé kučierky. „Nikdy neodchádzaj bez toho, že by si mi to oznámil. Rozumieš, Gray?“ povedal prísne, ale všimla som si, že mu mykalo kútikmi úst.

Grayson horlivo prikývol a potom sa obrátil ku mne. „Môžeme sa už pozrieť na tú knihu?“

Až vtedy jeho otec presunul svoju pozornosť na mňa. Zvraštil obočie, akoby mu myšlienky šrotovali v hlave, no v ďalšej sekunde sa mu rozšírili zreničky.

„Sienna?“ vydýchol neveriacky a ja som nedokázala zastaviť svoje oči, ktoré si ho celého prezerali. Vyzeral inak. Staršie. Tvrdšie. Mal širšie plecia, ostrejšie črty a v očiach niečo, čo tam kedysi nebývalo. A predsa som ho spoznala okamžite.

Srdce v hrudi mi nepríjemne zovrelo.

„Ahoj, Rafe,“ povedala som potichu a obaja sme na seba zostali zízať.

Gray skákal pohľadom zo mňa na svojho otca a na jeho detskej tvári sa postupne usádzal zmätok.

„Vy dvaja sa poznáte?“

Prerušila som očný kontakt s Rafom a pozrela sa na Graysona.

„Ani veľmi nie…“ začala som v tej istej chvíli, keď Rafe vyhŕkol: „Áno.“

Obaja sme sa zarazili a potom sa na Rafovej tvári zjavil pomalý úsmev, ktorý kedysi spôsoboval, že som strácala reč. „Myslím si, že niekoľko rokov je celkom dlhý čas, aby si niekoho poznala, Sinny,“ prehodil jemne a ja som okamžite zachytila ten provokačný podtón.

Sťažka som prehltla a cítila, ako sa mi krv ženie naspäť do líc. Oči mi neustále behali k dverám, či ich sem niekto nebude nasledovať. Napríklad Nina Kellerová…

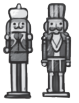
Odkašľala som si a naschvál venovala pozornosť Graysonovi. „Donesiem ti ukázať tú knižku, dobre?“

Nepočkala som na ich reakciu a utekala do detskej sekcie, hoci som jeden kus mala vyložený aj na polici.

Vybehla som hore schodmi a oprela sa o stenu, aby som upokojila svoj dych. Nie je možné, že sa Rafe práve nachádza v mojej knižnici. A navyše so svojím synom. Vedome som sa vyhýbala akýmkoľvek informáciám, akoby samotná zmienka o jeho mene mohla rozbiť niečo, čo som v sebe dôkladne zlepovala.

Neexistoval racionálny dôvod, prečo by ma jeho prítomnosť mala takto rozhodiť. Možno sa mi však moje vnútorné ja snažilo naznačiť, že zvyknem klamať sama sebe častejšie, než by som mala. Pretože Rafe Fisher mi pred siedmimi rokmi zlomil srdce a ja som práve v tomto momente zistila, že sa ešte stále nezahojilo.

2. Adventné okienko

ÚLOHA: dajte si dnes nejaký horúci jablčný nápoj
FILM: Láska nebeská
PIESEŇ: Driving Home for Christmas – Chris Rea
AKTIVITA: pochutnajte si na jablkovo-škoricovom koláči

Pred trinástimi rokmi

Najmä pokoj, Sienna. Nič sa nedeje. Nepadajú meteority ani neprichádza koniec sveta. Čaká ťa iba prvý deň strednej školy. Žiadna veda.

Škoda len, že moje telo túto upokojujúcu prednášku očividne odmietalo brať vážne. Dlane sa mi nepríjemne potili a hrdlo som mala také vyschnuté, že som mala pocit, akoby som prehltla hrsť piesku.

„Tak čo, v akom štádiu paniky sa momentálne nachádzaš?“ ozval sa spoza mňa pobavený hlas.

Strhla som sa tak prudko, až som skoro vyskočila dva metre do vzduchu.

„Si príšerná, vieš o tom?“ spýtala som sa Riny, ale vlna úľavy, ktorá ma zasiahla, bola viditeľná. Uškrnula sa a začala ma ťahať do budovy, z ktorej sa mi prevracal žalúdok.

„Vedela si, že v roku 1547 túto školu podpálili, pretože v nej vraj učila čarodejnica?“

Rina zastala uprostred kroku a bezvýrazne na mňa zazrela. „Bývame spolu už dva roky, ale stále som si nezvykla na tieto tvoje nezmyselné táraniny, keď si nervózna.“

Než som stihla otvoriť ústa, z druhej strany ma objali Leove ruky. „Takže, kto sa teší, že budeme všetci spolu chodiť na strednú?“

„Ty si v tejto budove jediný, kto sa teší na učenie, Leo,“ poznamenala Liv, ktorá sa objavila hneď za ním.

„Nie na učenie,“ opravil ju Leo. „Na dievčatá.“

Všetky tri sme prevrátili oči.

„Mať brata je vskutku otravné,“ zamrmlala Rina, keď sme sa pohli dlhými chodbami budovy, ktorá mi momentálne pripomínala sofistikovanejšiu verziu mučiarne.

Nemala by som byť taká teatrálna…

So smiechom a vzájomným podpichovaním sme vošli do triedy. Zatiaľ čo moji pestúnski súrodenci automaticky zamierili k zadným laviciam, ja som pri katedre nešikovne zhodila špongiu z okraja tabule.

„Perfektné,“ zamrmlala som si popod nos a rýchlo sa po ňu zohla, no šmykla by som sa na mokrej podlahe, nebyť toho, že by ma niečie ruky nezadržali pred pádom na zem.

„Opatrne,“ ozval sa nízky, chrapľavý hlas nado mnou.

Otočila som sa a v sekunde zmeravela. Až po rokoch som pochopila, že tie momenty zo všetkých presladených romantických filmov, kde sa hlavní hrdinovia pozrú navzájom do očí a okamžite sa do seba zamilujú, až je z toho ten najkrajší príbeh lásky, o ktorom si šepkajú ešte aj školské noviny, sú… maximálne nepravdivé a nerealistické. Pretože nič také sa nestalo.

Teda aspoň nie v jeho prípade. V mojom… to je druhý príbeh.

Pozerala som sa totiž do najzaujímavejších zelených očí, aké som za svojich šestnásť rokov videla, a pripadalo mi, že ma nimi hypnotizuje.

Keď som niekoľko sekúnd nereagovala, mierne sa zamračil. „Ehm. Si v poriadku?“

Až jeho hlas ma prebral z tranzu a ja som sa strhla. „Prepáč… ja, hm,“ habkala som ako taký idiot a obviňovala svoje tínedžerské ja z chvíľkového pobláznenia.

„Ďakujem,“ dostala som zo seba napokon. „Za záchranu pred spoločenskou smrťou hneď v prvý deň.“ Bola som na seba úprimne hrdá, že som dokázala sformulovať celú súvislú vetu.

No keď sa na mňa usmial a na lícach sa mu objavili dve symetrické jamky, znovu som mala pocit, že som sa ocitla v nejakom krutom sne. Prečo nejaký pätnásť- či šestnásťročný chalan vyzerá ako z módneho časopisu? To by malo byť protizákonné.

„Nemáš za čo…“ odmlčal sa a zdvihol obočie v nemej otázke.

„Sienna,“ doplnila som ho a jeho úsmev sa ešte rozšíril.

„Ja som Rafe,“ predstavil sa a ja som sa zamyslela nad tým zvláštnym menom. Vyslovil to ako Reif…

„Rafe? Ako Rafael?“

Mierne skrčil obočie. „Áno, ale stačí iba Rafe.“

„Celkom ojedinelé meno,“ zamrmlala som. „Vedel si, že pôvod mena Rafael pochádza z hebrejčiny? Spája sa s archanjelom ochrany, čo by aj sedelo, keďže si ma práve zachránil,“ zamyslela som sa nahlas ako chodiaca encyklopédia a rovno som sa chcela prepadnúť pod zem. Okamžite sa mi nahrnula krv do líc.

Rafovi sa mierne rozšírili oči. „Prehltla si Wikipédiu?“

Spomínala som, že moja tvár horí?

„Nie, ale môj dedko mal vo zvyku lúštiť krížovky a ja som po večeroch nemala nič iné na práci, len počúvať všetky jeho historky,“ odvetila som a prosila všetkých tam hore, aby ma už konečne umlčali.

Lenže namiesto pobaveného úškľabku či trápneho cúvnutia mu v očiach zaiskrilo, akoby som bola to najzaujímavejšie stvorenie, ktoré dnes videl.

„A že ja mám zaujímavé meno… Sienna,“ povedal a zdôraznil ho, čo spôsobilo, že som sa začala ošívať.

„Môj otec pochádza z Anglicka. Dlhé roky žil v Oxforde a potom sa spoznal s mojou mamou, keď tam bola na jazykovom pobyte. Preto také netypické meno,“ vysvetlila som v rýchlosti a prekvapilo ma, že pozorne počúval každé slovo.

„Takže už vieme, kto nás všetkých v angličtine schová do vrecka,“ podpichol ma s úsmevom, ale nemala som pocit, že by si zo mňa uťahoval.

Snažila som sa nájsť tie správne slová, pri ktorých nebudem znieť ešte viac ako čudáčka, no môj mozog jednoducho prestal spolupracovať.

Keď som nič viac nepovedala, Rafe kývol hlavou a zamieril k laviciam plným našich spolužiakov. Až vtedy som si všimla, ako sa na mňa Rina, Leo a Liv škeria z posledného radu.

S povzdychom a so sklonenou hlavou som zamierila k nim a nútila sa nepozerať, kde si zelenoočko sadol.

Kiežby som len v tom momente vedela, ako veľmi budem jeho oči nasledujúce štyri roky všade hľadať…

Súčasnosť

Dýchaj, Sienna. Je to len obyčajný chlap. Obyčajný. Hlúpy. Chlap.

To, že má nebezpečne zelené oči, jamky na lícach a hlas, ktorý by mal byť podľa všetkého ilegálny, ešte neznamená, že sa musíš správať ako hormónmi pobláznená tínedžerka. Už nemáš šestnásť. Spamätaj sa.

Pravdepodobne je už dávno ženatý a jediné, čo docieliš týmto svojím ošívaním sa, je strápnenie sa na plnej čiare, povedala som si v duchu.

S týmto povzbudzujúcim vnútorným monológom som sa zhlboka nadýchla, pomaly napočítala do desať a následne trikrát presunula jednu knihu z police na inú len preto, aby som si zamestnala ruky. Až potom som konečne vzala špeciálnu ilustrovanú edíciu Harryho Pottera, ktorú si Grayson chcel pozrieť.

Obrnila som sa a vystrela chrbát, než som zišla dolu schodmi.

Gray usrkoval z horúcej čokolády, zatiaľ čo mu oči behali z jednej veci na druhú, no *jeho* pohľad smeroval len a len na mňa.

Odkašľala som si a čupla si pred Graya. „Páči sa. Myslím, že z nej budeš nadšený aj ty," prehodila som so sprisahaneckým úsmevom, na čo mi ju Grayson vzal z ruky a utekal sa posadiť na gauč. Keď som sledovala, ako horlivo pretáča stránky, rozlialo sa mi teplo v hrudi.

„Vyzeráš inak."

Strhla som sa, keď som počula jeho hlas príliš blízko. Pozrela som sa ponad plece a neuniklo mi, že si ma obzeral až veľmi podrobne. Celý čas mal na perách ten

nebezpečný úsmev, ktorý ma kedysi dokázal rozhodiť natoľko, že som zabúdala vlastné meno. Možno sa mu to darilo ešte aj dnes…

„A ty stále rovnako," povedala som s nervóznym úsmevom, keď som sa donútila udržať očný kontakt.

Klamala som. Vyzeral ešte lepšie.

Prechádzal pohľadom po mojej tvári, vlasoch… Neuniklo mi, že na vlasoch zotrval o niečo dlhšie. Kučery sa mi za posledné roky zjemnili a teraz mi v čokoládových vlnách dopadali do polovice chrbta.

„Prišli ste za rodičmi na Vianoce?" spýtala som sa, len aby som prerušila toto zvláštne spojenie.

V skutočnosti som sa chcela opýtať, či prišli sami dvaja, no až taká priama som nikdy nebola.

Pousmial sa. „Vlastne…"

„Oci! Poď sem, toto musíš vidieť!"

Grayson vyzeral, že čochvíľa vybuchne od radosti, a Rafe nemal inú možnosť, než ísť za ním. Poslal mi ospravedlňujúci úsmev, no ja som mu len kývla, a keď mi nevenovali pozornosť, vytiahla som z vrecka telefón.

Sienna: SOS!!!! 🤯🤯🤯

Leo: ???

Rina: Prosím, povedz, že sa potrebuješ zbaviť chlapa na nejakom rande!

Leo: Veď je v práci, ty šialenec.

Sienna: Vlastne…

Liv: OKAMŽITE TO VYKLOP!!

Leo: Určite nejde o chlapa.

Sienna: Rafe Fisher sa práve nachádza v mojej knižnici.

Rina: ČOŽE?! 😱

Leo: To je ten, ktorý má dieťa?

Sienna: Áno.

Liv: Nebýva v Amsterdame? 👀

Sienna: Asi prišiel na sviatky domov.

Rina: Je stále taký sexy?

Liv: Rina! Hlavne má dieťa.

Sienna: A to je odkedy choroba? 🧐

Leo: TAKŽE JE STÁLE SEXY A SIENNA JE Z NEHO TOTÁLNE NA PRÁŠKY!

Sienna: Prestaň používať capslock. Znervózňuješ ma.

Liv: Dobre, už budeme vážni. Rozprávali ste sa?

Sienna: Veľmi málo. Je tu aj so synom.

Leo: Aj nejaká žena?

Rina: Odfoť ich!

Sienna: Nie, len oni dvaja. A nebudem ich fotiť! 😑

Leo: Nebuď suchárka!

Liv: Chcem fotku!!! 😭

Vypla som telefón a už aj oľutovala, že som im vôbec niečo napísala, ale podarilo sa im rozptýliť moju nervozitu. Zdvihla som hlavu a zistila, že ma Rafe už pozoruje. Úsmev sa mu rozšíril, keď som prestúpila z nohy na nohu.

„Dáš si niečo?“ vyhŕkla som prirýchlo, len aby som prerušila ticho, ktoré sa medzi nami začínalo nebezpečne usádzať. „Kávu? Alebo niečo sezónne? Tento rok ľudia celkom prepadli *Jablkovej štrúdli* v pohári.“

Rafe prekvapene nadvihol obočie. „Jablkovej štrúdli?“ zopakoval pobavene. „A čo si mám pod tým predstaviť?“

Vďačná za akúkoľvek možnosť uniknúť od vlastných myšlienok som okamžite prepla do svojho pracovného režimu.